

EDINOST

"EDINOST"
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrških in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . f. 3.— : : : 4.50 za pol leta . f. 6.— : : : 9.— za vse leto . f. 12.— : : : 18.— Naročnine se plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se sprava se ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **upravišče** ulica Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

"V edinosti je moč".

Razmere na ljubljanskem gimnaziju.

(Izv. dopis.)

Postopanje proti slovenskim dijakom na c. kr. državnem gimnaziju v Ljubljani je naravnost trdo. Na lastni zemlji, v središču Slovenije so zapostavljeni slovenski dijaki od tujcev. Na gimnaziju, ki šteje do 700 dijakov, med temi niti dobro 100 nemških, je ogromna večina slovenskih v ozadju. Najžalostnejše pa je, da odločilni faktorji, torej profesorji, simpatizirajo z Nemci. In ne le nemški — pri teh je tako postopanje umevno — marveč celo slovenski profesorji delujejo v tem vzajemno z nemškimi, ali pa vsaj ne zagovarjajo stališča slovenskih dijakov.

Evo dokaza! Bilo je lani proti koncu šolskega leta. Velikima slovanskima apostoloma, Cirilu in Metodu na čast so zažgali domoljubni slovenski dijaki na Drenikovem vrhu kres. To seveda ni moglo ostati tajno. Zvedelo je to tudi ravnateljstvo. Zaradi tega in zaradi nekih malenkostij, katerih posledica bi bila v drugem slučaju k večemu karcer par ur, je bila večina dijakov izključena, ali pa je dobila consilium abeundi. In to so bili najbolj uzorni dijaki! To so bili uprav možje, na katere je mogel biti ponosen ves gimnazij! Kar jih je izmed njih ostalo še na gimnaziju, tisti trpijo še danes vsled tega, tiste imajo še danes "na piki".

Vprašam: ali je mogoče kaj takega na gimnaziju, kjer je slovenska velika večina profesorjev? Ali imajo ti gospodje res tako malo odločnosti, da se uklanjajo brezpogojno volji svojih nemških kolegov?

Kako se je postopalo pa z Nemci? Vsa Ljubljana in skoro vsa slovenska zemlja ve, da so imeli Nemci ljubljanskega državnega višega gimnazija svoje društvo. To samo na sebi ni še tak pregrešek, če se godi z dovoljenjem ravnateljstva. A kak namen je imelo to društvo? Ti gospodki so se zbirali namenom, da v sreih svojih, morda še nepokvarjenih tovarišev vzbude sovraštvo do

slovenskih dijakov in do Slovencev sploh. Preširno so stopali po glavnem trgu, moške nosili plavico in braat, zaletavali se v šetajoče se slovenske gospe, pri tem pa rjuli neprenehoma svoj "hajlô", od društva njihovega odobreni pozdrav. Tako drzni so bili že ti gospodki! Pa saj so bili lahko! Saj je bil baje pokrovitelj njihovega društva sam dr. G., kar se sme sklepati iz tega, ker je tudi on pozdravljal se z društveniki z "hajlô".

Prišli so slednjič na sled temu društvu, preiskava se je začela. Odmerjena jim je bila kazen, a kaka? Šesturni karcer je bila največa kazen, večina pa je dobila samo ukor. Zakaj se je postopalo tako milo?

Prvi izgovor je bil: "Ker je število udeležencev preveliko?" Lansko leto je bilo pa majhno, kaj ne, g. ravnatelj? Kaj mislite, da je bilo in je še tako malo zavednih slovenskih dijakov pod Vašim žezlom? O ne, z gotovostjo rečem, da so vsi slovenski gimnazijci, vsaj višegimnazijci, istega menenja kakor jaz glede hajlovske afere.

Drugi izgovor: "Ne moremo jim dokazati ničesar". Zakaj ste jih pa kaznovali potem? Brez dokazov se vendar ne sme obsoditi in kaznovati nikdo. Ubožčki! Mučeniki, ki ne vedo zakaj! To ste pa vendar ravnali krivično! Toda, ne bojte se! V tem vam že olajšam vašo vest v toliko, da vam povem, da jih niste kaznovali krivično. Pa saj sami veste predobro, kako in kaj je bilo, in imate vse dokaze pred sabo.

Opazovali smo ta dogodek s šolskega, disciplinarnega stališča. Oglejmo si ga še s političnega!

V okolici ljubljanskega mesta stoji ne preveč na samotni mlin. Med drugimi prostori se odlikuje zlasti neka soba bolj v ozadju. Sredi nje stoji miza, in okoli te sedeži za obiskovalce te sobe. Med drugim krasé ta salonček: Bismarckova slika, ob steni na kljukah viseče sablje in na svojem prostoru sodček piva. Mrak se je storil. Kmalu se čujejo koraki in šum. Zdaj so se odprla vrata, in noter prihaja precejšnje število nemško blebeto-

jočih oseb. Naredivši luč vsklikajo vsi enoglasno pred podobo na steni visečega Bismarcka: "Hoch Bismarck" in zdaj ori v nočno tmino prelepa pesmica "Die Wacht am Rhein". Kaj ne, jako idilično! Ko je pri kraju prva navdušenost, začena se zabava. Med sabljanjem in popivanjem preteka čas, in pozno v noč se razhaja slednjič ta družba. Ni treba tako strogih disciplinarnih zakonov, kakor jih ima gimnazij, da ne bi spoznal vsakdo, da bi se morali takoj izključiti ti ljudje. In ne le to! Pač žalostno, če se že med mladino razširja tak — duh! Zakaj pa ne gredo v blaženi "raj", kjer ne bodo "zatirani", kjer jih z odprtimi rokami vsprejme njih ljubi Bismarck? Ali je to lepo, da tako povračajo dobrote državi, ob katere stroških se šolajo, da si bodo mogli enkrat služiti svoj kruh? Sramota za "kulturni" in "napredni" nemški narod!

Gimnazij je torej storil nekako svoje. Za trdno se menda nadeja, da je zatrl to društvo. Kaj še! Ko bi gospodje profesorji kazali toliko veselja do zasledovanja teh Bismarckovcev, kakor ga ne kažejo, bi se kaj lahko prepričali na lastne oči, da s to kaznijo niso opravili ničesar, da se marveč ti ljudje zbirajo prej ko slej še nadalje, in to precej brez skrbi. Vsako nedeljo po šolski maši, ko so že odšli vsi dijaki na svoj dom, stoji še četica teh nemških zagriženčkov pred cerkvijo. Ko so opazili, da je "Luft rein", splazijo se lepo drug za drugim v neko hišo v bližini, ali pa jo krenejo v omenjeni mlin. Kaj da delajo tam, si lahko mislimo.

Na našem gimnaziju se je tudi naznanilo pred kratkim, da noben dijak ne sme telovaditi v "Narodnem domu" ali v telovadnici "Turnvereina". Strogo se radi tega pazi, da se kaj takega ne zgodi — v sokolski dvorani "Narodnega doma". Na drugi strani pa nemški dijaki še zmiraj zahajajo k "Turnverein"-ovim vajam. Ko je neki slovenski dijak vprašal sošolca T., zakaj sme hoditi telovaditi v "Turnverein", a Slovenci gimnazijski ne v sekolsko telovadnico, odgovoril je ta: "Ich

vidi na uzorcju preproginem. Pred vsem pa je tu spominjala na Sidonijo z razno drobnjavo pokrita etažera, neznatne kitajske malenkosti, mikroskopske pahljače, namizje za punčike, pozlačeni čeveljčki, pastirji in pastarice, ki so si stali nasproti ter menjavali hladne, iskre porcelanske poglede. Ta etažera je bila Sidonijina duša; njene vsakdanje, malenkostne, puhle, ohole misli so bile podobne tem ničevnim igračam. Da je Risler, ko jo je to noč imel v pesteh, razbil njeno malo, krhko glavo, gotovo bi bila namesto možganov padla iz nje množica take drobnjave.

Med tem, ko se je nesrečni mož sredi razbijanja, prihajanja in odhajanja delavcev udajal o tožnemu premišljevanju, so se za njim oglasili kratki, na pol plahi, na pol vsiljivi koraki in pojavil se je gospod Chèbe, mali gospod Chèbe, rudeč, brez sape, ves žareč od razburjenosti. Kakor vselej je tudi to pot svojemu zetu nasproti zajahal visokega konja.

"Kaj pomenja to?... Kaj moram čuti?... Ali se hočete preseliti?"

"Preseliti? ne, gospod Chèbe... prodajam". Možiček je poskočil kakor poparjen krap.

"Prodajate?... Kaj pa?"

"Vse!" je odgovoril Risler brezglasno, ne da bi ga pogledal. (Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

136

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Drugo nadstropje je bilo opustošeno; že na vse zgodaj odpuščeno služabništvo je zapustilo stanovanje v polnem neredu jutra po veselici. Temu se je še družil lastoviti pogled, katerega podajajo kraji, kjer se je dogodila kaka drama in ki sedaj, rekel bi, plavajo v pričakovanju tega, kar se je in kar se še zgodi. Odprta vrata, v kotih nakupičene preproge, podnosi s čašami, priprave za večerjo, pogrnjena, nedotaknjena miza, plesni prah, ki je ležal po pohišju, zmešana vonjava punča, velih cvetic in pudra — vse te posameznosti so presunile Rislerja, ko je ustopil.

V salonu, kjer je vladala divja zmešnjava, je bil glasovir odprt, in na pultu za note je ležal odprt galop iz "Orfeja na spodnjem svetu". Svetle tapete, ki so okvirale ta nered, prevrnjeni, nekako prestrašeni stoli so prostoru dajali podobo ladijskega salona po grozni viharji noči, v kateri se je sredi veselice oglašil strašni klic, da je ladija dobila luknjo in da od vseh strani voda prodira v njo.

Pričeli so spravljati pohiše doli.

Risler je gledal delavce s tako malomarnim obrazom, kakor bi bil v tuji hiši. Ves sijaj, ki ga je doslej delal tako ponosnega in srečnega, ga je sedaj navdajal z nepremagljivim gnusom; posebno pa je bil ginjen, ko je stopil v spalnico svoje žene.

Bila je velika soba; njene stene je zakrival višnjev atlas in bele čipke — pristno gnezdo kokotino. Tu in tam so ležali raztrgani tulasti obšivki, zmečkane pentlje in trakovi ter umetne cvetice; sveče toaletnega zrcala so bile popolnoma pogorele ter razdrobile steklene ploščke. Postelja s težkimi, odgrnjenimi zagrinjali in modro, s čipkami obrobljeno edeja pa je bila sredi te zmešnjave ostala nedotaknjena in je bila videti kakor ležišče mrliča — paradna postelja, v kateri ne bode spal nihče več.

Ko je Risler ustopil, se ga je najprej lotila divja jeza. Najrajši bi bil planil na vse te stvari, jih raztrgal, razbil, razdrobil. Kajti ženske naravi ne kaže nobena stvar bolje, nego njena spalnica; še ko je odsotna, nam se nasproti smehlja njen obraz iz zrcal, v katerih se je tolikokrat ogledovala; vsega, česar se je bila dotaknila, se drži nekaj nje same, njene najljubše dišave; njen ukret je razpoznavni na blazinah divanovih in njeno prihajanje in odhajanje od zrcala do umivalnika se

bin aber T.* Seveda molčimo raje, ker ne bi hoteli razburjati. Slovenski ravnatelj postopa sploh precej nemčursko. Obče je znano, da v preiskavi lanske leto ni dovolil slovenskim dijakom, da bi govorili slovenski. Ali ni to značilno?

Na ta način si vzgoji ljubljanski viši gimnazij sam elementov, od katerih ne more pričakovati, da bi mu delali posebno čast. In če bi prišlo do kakšnega škandala ali demonstracije, potem boste pa majali z glavami, gospodje profesorji, in se za brade vlekli: „Kako se je pa moglo zgoditi kaj takega?“ Odgovor: „Prav lahko, ker jim dajete potuho!“ Potem pa kličete te svoje „filii prodigi“ z milim glasom v svoje naročje! „Sero medicina paratur!“

Zanimivo je, kar počenja neki nemški profesor na tem gimnaziju. Omenim le dveh zgledov.

Ta gospod poučuje, oziroma da prebirati na gimnaziju zgodovino. Razlaga je itak ne, še manj da bi jo predaval. Saj bi se moral za to preveč učiti. Pač! Kadar je prišel na vrsto kak slovenski narod, tedaj ve toliko povedati o njih. A kake reči pripoveduje? Balkanski Slovani so mu „das dunkle, räuberische Gesindel“. Črnogorci in drugi taki narodi jugoslovanski so mu trn v peti. „Aber wir werden ihnen schon heimleuchten“, je njegov navadni refren.

Znano je, da so na istem gimnaziju uvedene igre za mladino. Nekdaj jih je vodil isti profesor. Das! se je znebil te časti, se vendar v družbi svojih Nemčkov udeležuje iger. Ko je zadnji slučajno padla žoga od one strani, kjer so se igrali slovenski fantje, med te nemčurčke, zaklical je omenjeni gospod: „Weg ihr slovenischen Barabben!“ Na zavodu v Ljubljani, na slovenskih tleh se slovenski dijaki zmerjajo z barabi! To je nečuvstvo!

Naj zadostuje za danes! Povem pa, da je to le nekak izveček iz krivic, ki se gode slovenskim dijakom. Marsikateri čitatelj povpraša morda nevoljno: „Ali ni nikogar, ki bi mogel pomagati slovenskim rojakom?“ To vprašamo po vsej pravici tudi mi. Žalostno bi bilo pač, da bi možje, ki jim s svojim vplivom lahko koristijo, ne hoteli storiti ničesar v tej zadevi.

Vsem zavednim slovenskim dijakom na ljubljanskem gimnaziju pa kličem: „Vztrajajte! Prijatelji, zora puca bit će dana“ i Vam. Utrdi naj se vaš značaj, kakeršnega potrebujete za poznejše življenje, za delovanje v naši slovenski domovini! Bog Vas živi! Na zdravje!

Slavnost „Ljubljanec“ v Ljubljani.

(Izv. poročilo.)
(Zvršetak.)

Na komersu je bila Sokolova dvorana natlačena istotako kakor na banketu. Zabava je bila animirana in navdušenje je naraščalo od govora do govora. Hrvatski književnik Nikolić je napil gospej kumici in zavednemu ljubljanskemu ženstvu. Gosp. Koblar je nazdravil „Ljubljanec“, rekši, da je ona iskra, s katero so se strnile iskre drugih društev, da je navstal veličastni plamen današnje slavnosti. Napil je slogi, po kateri hrepene obmejni Slovenci mučeniki. Uprav frenetično odobravanje je vzbudila svojim krasnim govorom Tržačanka gospa Ponikvarjeva, ki se je zahvaljevala gosp. Nikoliću na napitnici zavednemu ženstvu. Vse se je gnetlo okolo govornice, ko je ognjevito in idejnim zanosom pozivljala ženstvo na narodno delo! Zagrebški „Obzor“ pravi, da je bil ta govor krasen moment vse slavnosti. Gosp. dr. Tavčar se je veselil, da je mogla narodna stranka po svojem županu pozdraviti toli odlično slovensko družbo. Kakor lišni gospodar pozdravlja Hrvate, Čehe in sosebo Primorce. Govornik se ne more strinjati s pesimizmom Mandića, kajti uverjen je, da takov značajan narod, kakoršnega so se pokazali Primorski Slovani v poslednjem času, ne more pasti pred korumpiranim nasprotnikom. Današnja slavnost so priredili skupno vsi ljubljanski Slovenci svojim vnanjim gostom in bratom. Slovenska pesem naj bi nas vsikdar družila v harmonijo. (Primorski Slovenci moramo izreči odkrito in iskreno zahvalo g. dru. Tavčarju na lepih besedah, katerimi nas je počastil. Tako moralno pripoznavanje vpliva vspodbujevalno na vrste naših bojnikov. Toda ne moremo se vzdržati, da ne bi napravili tu male opazke. Ako je

menil govornik, da je v Mandiću nekoliko preveč pesimista, bojimo se, da je bilo v govorniku malo preveč optimista. Res je, da so primorski Slovani letos presenetili nas in nasprotnike nepričakovanimi pojavi odločnosti, toda istotako je res, da prenapeta struna rada počí. Tudi najmočnejih pleč ni smeti preobloževati. Dogodki o volitvah nas niso porušili, ali po volitvah se sistematično dogajajo stvari, o katerih bode še govora na drugem mestu. Udarec sledi udarcu ob korenino našega narodnega obstanka. Borba na voličih je še utrčila naše značaje, ali udarci, ki sledijo sedaj in proti katerim se ne moremo braniti, ti bi lahko doveli naše ljudstvo do temne resignacije. Tu je nevarnost eminentna, ako nas ne bode držalo po koncu sočutstvovanje bratov širom domovine. Ne pozabite, da se je protislovanska struna jela še le prav napenjati po volitvah. Sedaj še le se bje odločilna borba. Kdor pozna Mandića, ve, da ni pesimist; nasprotno, mož je jako zdravih živcev. On ni hotel propovedovati pesimizma; ampak mož vidi in opazuje in je le hotel opozoriti rojake v Ljubljani in v Zagrebu na nevarnost, ki se je razvila do akutnosti še le prav v zadnjih dneh. Zato trebamo zaslombe od svojih rojakov, ako hočejo, da ne pademo in da srečno prebijemo to kritično dobo. Rodoljubje v Ljubljani in v Zagrebu presodijo lahko sami, kaj bi sledilo našemu padcu za ves narod hrvatsko-slovenski. Opomba uredništva.) Zadnji je govoril gospod Gostinčar v imenu slovenskih delavcev. Pozdravljaj slovenske goste sploh, a posebno sočutno je govoril o nas tržaških Slovenceh.

Prišla je ura slovesa. Velika množica nas je spremljala na kolodvor. Prvi so se odpeljali Hrvati. Na kolodvoru so se ponavljali pojavi iskrenega pobratimstva med Hrvati in Slovenci. Na stotine grl je prepevalo pobratimijo „Slovenac i Hrvat“ in navdušeni „živio“ so doneli v slovo milim bratom. Nič manje prisrčno je bilo poslavljanje od Tržačanov. Vsklikanje je bilo splošno in mili ljubljanski bratje so priredili prisrčno ovacijo našemu prvaku gosp. prof. Mandiću. Ko se je jel pomikati vlak, zažgali so Tržačani bengalične ognje, a pevci „Ljubljanec“ so peli „Lepo našo domovino“. In v tiho noč se je razlegalo: Bog z Vami! Na svidenje!

Clara pacta, boni amici. Še jedno opazko. Po Ljubljani se je bila raznesla vest, da smo Tržačani prišli v Ljubljano v tolikem številu le z namenom, da priredimo ne vemo kako demonstracijo proti izvestnim osebam! Mi bi se le smejali taki budalosti, da nas niso odlične osebe interpelevali o stvari. Bodi torej tu zastavljena možka beseda, da nikdo od nas niti sanjal ni o kaki demonstraciji, že zato ne, ker bi bilo demonstriranje na taki slavnosti le skrajna brezaktnost in brezobzirnost do družih gostov. Mi smo vzeli seboj toliko našega ljudstva, da mu omilimo naše metropolo, da vnamemo v njem čut slovenske vzajemnosti. In v dosego takega cilja naj bi se poslužili — odurnih demonstracij, katerim bi morala slediti le neljuba reakcija! Kako bi to vplivalo na našega delavca! Stvar je tako nezmisljena sama na sebi, da pač ne treba — tako menimo — da bi se opravičevali še nadalje. Pač pa moramo zatrditi, da mi ostanemo, kar smo bili vsikdar: propovedniki vseslovenske vzajemnosti! Vsikdar hočemo učiti naše ljudstvo, da imej svoje oči obrnene v kulturno središče naše — v belo Ljubljano. Pozdrav še enkrat rojakom v Ljubljani, prisrčno hvalo vsem činiteljem, ki so nam priredili toli lepo, zares narodno slavnost, in hvalo še posebej županu prestolnice naše, temu neutrudnemu zagovorniku sosebo tržaških Slovencev.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 7. julija 1897.

Bodoči mož? Ne vemo, ali je tu le želja porodila misel, ali pa je sedanja tropična vročina toliko razbelila glave našim židovskim novinarjem! Sicer bi ne mogli vznemirjati sveta s takimi obsurdnimi kombinacijami. Grof Badeni odhaja, baron Gautsch pa je bodoči mož! Gautschevo ministerstvo bode sestavljeno deloma iz uradnikov, deloma iz parlamentarcev. Novo ministerstvo umakne jezikovne naredbe in bode skušalo, da popolnoma osami Mladočeha!

To je najnovejši izrodek orijentalne fantazije.

Osamili bi radi Mladočeha. Ne bi šlo, ne bi šlo, tudi ko bi hoteli! A ne bodo hoteli merodajni krogi, ki vedo, kaj pomenja zložen narod češki! In ta narod se bode znal braniti zlozno. Princ Schwarzenberg je kruto roko pretrgal vse nade nasprotnikov naroda češkega v tem pogledu. O baronu Gautschu trdijo sicer, da je nekoliko buršikozen v svojih nazorih; v toliki meri pa gotovo ni, da bi po takih potih hotel hiteti do — blamaže. Uverjeni smo torej, da je židovski šmok hotel le namigniti, kaj bi si želeli! Ne treba praviti, da je zajedno pogodil tudi željo naše laške gospode. Le snujte kombinacije! Ako je narod češki zložen med seboj in ako ostane v kontaktu z ostalimi Slovani, potem pričakujemo lahko mirno in z uro v roki, kedaj pride — naša ura!

„Neue Freie Presse“ in princ Schwarzenberg. V zadnji številki smo omenili izbornega govora, kiga je izustil državni poslanec mesta Budijevice na Češkem dne 4. t. m. pred svojimi volilci.

Vsebina Schwarzenbergovega govora, vzeta naravnost nam iz srca, je tolikega pomena za naše južno-avstrijske razmere, da bi bilo naravnost smatrati za brezbriznost, ako bi se ne pomudili še nekoliko dalje pri njem.

Princ Schwarzenberg je udaril na struno, ki je razpeta čez vso Avstrijo od severa do juga države. Malokdaj še so se dotaknili te strune aristokratski prsti. Vse se je nekako ogiblje, kajti silno čudno brni ta struna. Stotisoč ušes zamaši se hkratu, ko se začuje nje strašni glas in jako brezobziren muzikaš mora biti, ki se je dvignil gori do nje, napete višje nad drugimi akordi avstrijskega političkega instrumenta. Dne 4. t. m. pa se je dvignil mladi bojovnik za enakopravnost, princ Friderik Schwarzenberg, gori do nje in udaril s tako silo ob njo, da je zazvenelo po vsej državi hrati.

In zdaj je hrup in truš po nižavah!

Kakor volkovi, boječi se glasov godbe, cvilijo in se zvijajo germanski srditeži, in njim naprej, seveda: „Neue Freie Presse“.

Princ Schwarzenberg je govoril o enakopravnosti avstrijskih narodov! Razvil je misel, da le na podlagi popolne enakopravnosti vseh avstrijskih narodov je mogoča konečna sprava in ni misliti o resnični spravi prej, nego bode dosežena ta enakopravnost. Vsaka sprava v drugem smislu bila bi karikatura, še mnogo smešniša, nego je sedanji status quo v Avstriji. Sprava samo mej Nemci in Čehi, a ne zajedno tudi sprava mej Nemci in Slovenci, Slovenci in Italijani, Hrvati in Madžari rodila bi zlo, katero bi po tej spravi le mej Nemci in Čehi še huje občutili drugi negermanski narodi v Avstriji. Kajti na nje bi se zvalil ves srd germanškega maščevanja zaradi mrvice pravice, katero so morali odstopiti le jednemu delu avstrijskega Slovanstva. Ako hočemo torej misliti na resnično spravo, mora biti splošna; po takem se mora preustrojiti vsa uprava v smislu enakopravnosti. Ako bi se dosegla taka preustrojitev, potem bi bilo še le konec za vselej političnim krivicam, na katerih trpè slovanski narodi.

Take preustrojitve seveda nočejo nemški hegemoni. To nam spričuje članek v zadnji „N. Fr. Presse“, ki siplje ves svoj srd, ves svoj strupeni sarkazem na princa Schwarzenberga, o katerem pravi, da dviga drzna svoja kopita liki razposajeno žrebe na zelenem travniku. Očita mu, da hoče porušiti avstrijsko ustavo in jedinstvo države. Ta je vendar lepa! Avstrijska ustava določa enakopravnost vseh narodov. To isto zahteva tudi princ Schwarzenberg. Zato torej, ker zahteva Schwarzenberg, da se izvede ustava do nje skrajnih posledic, mu očita židovski list, da hoče porušiti isto ustavo! Taka je nemško-liberalna logika! Po vsej pravici zatrdimo lahko torej, da le nemška logika dela najdrznejše skoke, drznejše nego najrazposajeneje žrebe.

Sosebo se je zadržala „N. Freie Presse“ v princa Schwarzenberga, ker se je v svojem govoru spomnil tudi nas Hrvatov in Slovencev. Očita mu, da hoče vreči bakljo narodnega prepira tudi na Štirsko in Koroško, da se tudi tamošnjih Nemcev polasti strašno razburjenje in da nad iste pride slična beda, kakoršna je prišla nad češke Nemce. Princ Schwarzenberg — tako nadaljuje „N. F. P.“ — hoče imeti vojno po vsej državi: v Štirski in

na Koroškem, v Istri, Gorici in Trstu naj bi nastal splošni kaos (???)

Res gnevom in gnusom mora se človek obrniti od takih ljudi, ki se delajo, kakor bi moralizovali in ki hinavsko zavijajo svoje oči, kadar zagovarjajo najhujo krivico. Lepe nazore imajo ti ljudje o miru. Schwarzenbergu očitajo, da hoče zanesti vojno tudi v naše kraje, ker želi, da bodi tudi tu jednaka pravica za vse! Kakor da bi bil resničen, trajen mir možen na dragi podlagi, nego na podlagi pravice in zadovoljstva! Kaj moremo mi za to in kaj more princ Schwarzenberg, ako se Nemci po vsej sili hoté vznemirjati?! Mar naj se mi odpovemo svojim pravicam samo zato, da Nemci in Italijani ne bodo „vznemirjeni“?! To znači njihov patriotizem, da jih vznemirja ona ideja, katere jedina mora dovesti Avstrijo do konsolidiranja! Da, mi hočemo vojne za svoje pravo! Ali krivda ni na naši strani, ampak na strani onih, ki nam odrekajo to pravo! Za dobro in plemenito stvar se ne smemo plašiti vojne; sramovati pa se mora XIX stoletje take vojne, kakoršno bijejo nemški srditeži, vojne iz nagibov netolerancije, nestrpnosti, fanatizma in krute gospodoželjnosti. Princ Schwarzenberg je izdal v Budijevicah bojni klic! Temu bojnemu klicu morajo slediti vsi plemeniti ljudje, da pride Avstrija jedenkrat do miru. Naš boj je boj za mir! Vi, o nemški teroristi, ste za boj v permanenci, ker hočete nečesa, kar ni možno med zavednimi ljudmi, ker hočete, da jeden narod bodi rob drugemu, ker hočete pravice. O kdor noče pravice, ta je sovražnik miru.

Princ Schwarzenberg je razvil v Budijevicah zares avstrijski program. Ako si avstrijski narodi osvojé ta program, potem ne bode razsajala — kakor kleveta „N. Fr. Pr.“ — vseobča vojna, ampak triumfoval bo vseobči mir med narodi pod modrim žezlom slavni Habsburgov.

Predsednik Faure in Viljelm II. Iz Bruselja javljajo listi, da bode meseca listopada sestanek predsednika francoske republike z nemškim cesarjem Viljemom II. v Bruselju. — Po tej poti se torej plazi mačka k slanini?

Grško-turški mir. Zavlačevanje v pogajanjih za sklep miru zdi se, že vsem merodajnim krogom nenaravno, nepošteno. V Carigradu se zavlačuje navlašč! To je splošno menenje in čuti se, da se vtikajo v pogajanja življi, katerim je vse drugo više, nego mir mej Grško in Turčijo, a morda tudi mej vso Evropo. Zlasti pa se dela na to, da bi se odstranil ruski upliv na vstoku. Pariški „Nord“, ki dobi vesti iz ruskega poslatništva v Parizu, priobčuje dopis iz Petrograda, v katerem se izraža volja Rusije, odločno nastopiti nasproti temu zavlačanju od strani Turčije. Ruski car pa da je poslal lastnoročno pismo Sultanu z željo, da ta skoro napravi mir. O učinku, ki ga je napravilo to carsko pismo na Sultana, ugiblje Londonski „Standart“. List poroča, namreč iz Carigrada, da je vrhni poveljnik turške vojske, Edhem paša, javil vojnemu ministru, da odstopi od poveljstva, ako bi morala Turčija iz Tesalije, ker ne jamči za dobre posledice takega koraka mej vojski turške vojske. Na Rusiji je vsakako, da siloma zapreči homatije, ki se hočejo vprizoriti na Vztoku. To pa bode Rusiji tem lažje izvršiti, ker je dognala že mnogo opasnija vprašanja.

Različne vesti.

Slovanska srca. Sinoči smo prejeli brzojavko od velespoštovanega župana ljubljanskega, g. Ivana Hribarja, da je mestni svet ljubljanski dovolil 250 gld. za družine tržaških okoličanov. Nadaljnjih 60 gld. nam je doposlal gosp. Anton Trstenjak iz Ljubljane nastopnim pismom: „Na komersu naše slavnosti smo nabrali 60 gld. za rodbine zaprtih okoličanov. Izročite to svotico plemenitemu namenu in potolažite naše rojake, za katere živimo tako vztrajno, kakor oni žive za slovensko stvar. Obetamo vam in si smatramo za svojo sveto narodno dolžnost, da bodemo še nabirali v svojih krogih za svoje drage brate, katerih usoda je tesno spojena z našo usodo“.

Čutom hvaležnosti beležimo ta dva čina plemenitih slovenskih src. V prvi vrsti moramo zahvaliti mestni zastop ljubljanski, ki je podal tem svojem činom jasen vzgled vzajemnosti in bratskega čustvovanja. Tem svojim činom ni le prihitel materialno na pomoč našim rodbinam, ampak

storil je veliko več: pokazal je prijatelju in nasprotniku na ono vez, ki spaja dele slovanskega naroda med seboj in z njih središčem. — Istotako bodi izrečena zahvala dragim darovateljem na komersu. Tudi oni so pokazali, da se poganja svoje kali bratska ljubezen slovenska.

Šolska veselica. Učiteljstvo slovenske šole družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu priredi s šolsko mladežjo v nedeljo, dne 11. julija t. l. ob 6. uri popoldne v šolskem vrtu — veselico s petjem, deklamovanjem, gledališkimi predstavami in godbo. Na to veselico se tem potom uljudno vabijo stariši šolskih otrok in vsi p. n. somišljeniki. Vspored priobčimo pozneje.

Ciril Metodov dar. Ženski podružnici v Trstu so darovali: Gosp. Risto Skuljevič 20 kron. Gosp. Fedor Aničič 20 kron. G. a Slavica 2 Kr., J. Delkin 2 Kr., ž. g. J. Macarol 4 Kr., Ljubica Reichmanova 2 Kr., A. Godina 2 Kr., Neimenovana 6 Kr., Kolman 2 Kr., A. Bitenc 2 Kr., H. Gombač 20 stot., Rodbina Dolinar & Brückner 10 Kr. Gd. Katinka Jagovic 1 Kr. Gd. Zožja Noč 1 Kr. Milka 5 Kr.

Novo slovensko društvo v Trstu. Z veseljem čujemo, da se snuje nov kolesarski klub pod imenom „Sokol“. Dotična pravila so že potrjena ter bode osnovni občni zbor prihodnjo soboto v prostorih „Delalskega podpornega društva“. Želeti je, da se vsi slovanski kolesarji vpišejo v to novo društvo!

Tržaško vodovodno vprašanje. Vroči poletni čas je tu in z njim moreča skrb za vodo v našem mestu. Merodajni krogi so začeli prav glasno trkati na vrata magistratova in glej čuda! pritkali so nekaj. Magistrat hoče v svoji prvi seji mestnega sveta predložiti načrt vodovoda Reka-Bistrica. V ta namen se sestavi poseben urad, ki se bode pečal natančno z izdelovanjem tega projekta. Pa še neki drugi projekt prilezel je iz vročega zaprašnega arhiva. Namreč projekt rudniškega nadzor-nike Čebula (Tsehebull) glede vodnega rezervoarja gori v hribu nad sv. Ivanom. Ta naravni rezervoar bi se po načrtu Čebulovem dal doseči s primerno malimi stroški ako bi se prevrtal hrib. Voda iz tega rezervoarja bi se pridružila vodi sedanjega vodovoda in vprašanje bi bilo rešeno.

Za družine radi volilnih izgredev zaprtih okoličanov smo prejeli nadalje:

V Ljubljani nabrali 27. junija na komersu pevskega društva „Ljubljana“	60 gld. — kr.
Občina Ljubljana vsled sklepa mestnega sveta	250 „ — „
Skupaj	310 gld. — kr.
Prej izkazanih	1683 „ 42 „
Skupaj	1993 gld. 42 kr.

Nadaljnje darove sprejema drage volje naše upravnistvo. Potreba narašča od dne do dne, kajti že sedaj jih je 39 obsojenih nad leto oziroma večmesečno kaznen.

God sv. Cirila in Metoda slavil se je v Rojanu najsičajneje, kakor smo že omenili. Razsvetljava na predvečer je bila malone splošna. Povodom te razsvetljave smo še le videli, koliko je še hiš v Rojanu, ki čutijo z nami, ki so ostale zveste naši stvari. Veliko več jih je, nego smo mislili sami, dasi moramo omeniti obžalovaje, da je bilo tudi par takih, ki niso bile razsvetljene, da si se njih lastniki prištevajo narodnjakom. — V ponedeljek zjutraj ob 7½ uri je bila sveta maša, katero je daroval g. župnik Jurca. K maši so vabili vsi zvonovi. K službi božji je prihitelo vse polno domačega občinstva. Otrocičev iz otroških vrtecev na Greti in v Rojanu je bilo nad 120. Pele so rojanske ceciljanke, katerim bodi tem potom izrečena najprisrčnejša zahvala. — Popoldne ob 6. uri je bila otroška veselica na vrtu konsumnega društva. Na vrtu se je zbralo veliko občinstva. Otroci so kaj lepo prepevali in deklamovali; starišem se je videlo, kako se veselé na lepi vzgoji svojih otrocičev. Hvala gospodičinama vrtaricama. Po predstavi se bili otroci pogoščeni. Na to veselico je došel tudi g. župnik Jurca, ki je vztrajal do zvršetka in je obdaroval otroke svetinjami sv. Justa. Otrokom so žarela lica same radosti, a radovali smo se tudi mi, ko smo videli, da razni žalostni dogodki iz zadnjih časov niso mogli porušiti — kakor se je bilo bati — narodne zavesti v našem Rojanu, marveč kažejo znamenja, da je naše ljudstvo prešinel nadobudni čut samozavesti. Na nas je sedaj, da lepimi izgledi netimo

in gojimo ta čut. To je tem potrebnejše, ko vidimo, da nam ni pričakovati rešitve od nobene strani, razun — od nas samih! S a m i se moramo rešiti pomočjo moraine in materialne zaslombe od strani rojakov po ostalih pokrajinah! Živela torej slovenska zamozavest in blažen bodi spomin naših sv. bratov Cirila in Metoda!

Veselica pevskega društva „Nabrežina“. O pevskega društva „Nabrežina“ je že znano po vsem Slovenskem, da zavzema jedno prvih mest med slovenskimi pevskeimi društvi. Minolo nedeljo je imele to društvo svojo veselico. Povsem odveč bi bilo, da bi opisovali vsako posamezno točko. Povedano bodi torej na kratko, da je bila tudi ta veselica izborna, kakor vse, kar prireja društvo „Nabrežina“. Petje, moški in mešani zbori, bilo je precizno, zato tudi burno odobravano od občinstva.

Igra „Bob iz Kranja“, ki je jako obširna in zahteva precej dobrih močij, je jako ugajala občinstvu ter so posamezni igralci nastopali povsem častno.

Gospodu pevovodju, ki se neutrudno žrtvuje za napredek „Nabrežine“, poklonile so gospodične pevke in gospodje pevci — v znak hvaležnosti na tolikem trudu — krasen šopek, odičen narodnimi trakovi!

Židovstvo povsod na delu. Kako zlobno je vtikanje židovstva namenom, delati zdražbo povsodi in o vsaki priliki, dokazuje zopet okolnost ob posetu Zagreba po vladiki Strossmayerju. Ko je nedavno došel v Zagreb ta najuzorniši Hrvat in Slovan, da se popelje v Rogatec na zdravljenje, daroval je sv. mašo v cerkvi sv. Marka. Na stotine ljudi, oboževalcev visokega biskupa, se je zbralo v cerkvi, da gleda od obličja do obličja svojega svetnika in padalo je ginjeno na tla, ko je veliki Juraj dajal svoj blagoslov. Po maši se je zbrala nebrojna množica pred cerkvijo, kjer je udanim spoštovanjem in ginitivim navdušenjem pozdravljala odpeljavšega se svetega Slovana.

In kaj pišejo židovski listi o tej priliki? Pišejo, da je bilo navzočih samo par pohlevnih „Obzorašev“, a ogromno da je bilo Frankovcev, ki so škofu demonstrativno kričali v obraz: Živio dr. Frank!

Tako piše list „Pravo“, glasilo dr. Franka, in za njim trobi to ognjusno laž „Pester Lloyd“ in drugo smetišče židovskega časopisja. Ostudno je zares, to moramo reči, kar počenja židovsko časopisje proti vsemu, kar je svetega drugima! In potem se mób prištevajo — inteligenci, kakor bi se z inteligenco zlagale to zasramovanje dobrotnikov naroda! Pfui!

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so v zadnjih treh tednih poslali: G. Josip Rajšp, učitelj v Ormožu 5 gld. 50 nč., nabranih pri sv. Miklavžu blizu Ormožu povodom pomladnega izleta učiteljskih društev za ormoški in ljutomerski okraj. — Pri pogrebu g. župnika Petra Vozu zbrani duhovniki namesto venca 17 gld. 25 nč. po g. M. Šketu v Št. Janu. — Č. g. Avguštin Škočir, kurat v Gradcu, 5 gld. kot mesečni prispevek za junij. — Zbirka Slovencev v Kočevju 17 gld. — Vuhred-marenberška podružnica po č. g. Jos. Črnku 8 gld. — Žalški diletantje v veseli družbi v „Narodnem domu“ v Celju nabrali 1 gld. 25 nč. — Podružnica za Velikovec in okolico 28 gld. 16 nč. udnine. — Podružnica za Opače in okolico 22 gld. 50 nč. — Moška podružnica v Gorici 41 gld. po g. V. Kancelerju. — Izven akad. podružnica v Gradcu 152 gld. — H. Haranbaša v Rajhenburgu 1 gld. 60 nč. iz čitalnične pušice in 3 gld. 40 nč., katere je nabrala Harambašica pri čitalničnem izletu k Sv. Mohorju potom licitacije za ukraden klubok. — Namesto venca na krsto v Trstu umrle tašče oziroma matere Helene Kalister rodbina g. Gregorja Pikelnja v Postojni 10 gld. — Podružnica pri Sv. Štefanu na Ziliji 15 gld. 63 nč. — Slavna kmetska posojilnica ljubljanske okolice v Ljubljani 35 gld. — G. Vaso Petričič, trgovec v Ljubljani, 100 gld. pokroviteljnine. — Ženska podružnica v Laščah 5 gld., nabrane o priliki godovanja g. notarja Janka Globočnika. — Č. g. J. F. Buh v Ameriki 6 dolarjev: 4.75 je daroval g. Iv. Pakiž in 1.25 g. Ig. Bugar. — Šenklaško-franciškanska ženska podružnica v Ljubljani 48 gld. — Bog živi požrtvovalno slovensko rodoljublje! Naprej!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Miklošičev spomenik. Varkadah dunajskega vseučilišča je bil slovesno razkrit Miklošičev spomenik. Slavnostni govor je govoril profesor Jagič, ki je imenoval Miklošiča največjega slovničarja 19. stoletja.

Nemški napad na Čeha. Iz Mosta javljajo: Dne 4. t. m. so na slavnosti češke šolske matice napadli Nemci Čeha s kamenjem, palicami in noži. Orožniki niso mogli premagati napadalcev. Poklicali so na pomoč dragonce, kateri so razgnali Nemce s sabljami.

Zblaznel je državni poslanec Gebler. Na potu iz Budjeveja v Linc je v vlaku streljal iz revolverja na svoje sopotnike. Le s težko so ga ukrotili.

Požari na Tirolskem. Te dni je na Tirolskem gorelo na treh krajih h kratu in sicer v Stangu, Kalternu in Halmingu. V prvem trgu je pogorelo 15 hiš, v drugem 12 in v tretjem 65 gospodarskih poslopij. V vseh teh krajih je ogenj uničil mnogo gospodarskih poslopij in živine. V Halmingu pa je zgorela tudi neka blazna ženska. To žensko so ljudje rešili, a tekla je nazaj v ogenj. V drugič so jo zopet rešili orožniki, a iztrgala se jim je iz rok in planila nazaj v gorečo hišo, ki se je potem podrla nad njo.

Viharji. Nedavno razsajal je ciklon v okoličini Pariza v Asnières-u in napravil ogromne škode. Za tem se je preselil v London in tudi ondi povzročil veliko škodo na imetju in življenju. Predvčerajšnjem pa je došel v Szegedin na Ogerako in raztrgal mnogo streh in polomil veliko drevja. Tudi Trstu ni prizanesel, a nam, ki smo viharjev že vajeni, kakor osel tepeža, ni zakvilil mnogo las.

Štrajk v rudniku. Delavci v Back-ovih premogovnikih v Ameriki so ustavili delo. Število štrajkovcev znaša 250.000 mož.

Izgredi radi davkov. V Albaceti na Španjskem so zaradi iztirjevanja mestnih davkov navstali veliki izgredi. Četa žensk je zažgala davčne urade. Več orožnikov je ranjenih.

Kvartopércei obsojeni na smrt. Beligrasko in kragujevaško sodišče obsodilo je dva stara igralca kart na smrt, ker sta z igro veliko pogoljufala in pokradla. — Kaj tacega bi ne škodovalo tudi kje druge — z u n a j Srbije.

Gospa Avrélia.

Novoleta. Spisal Ivan Fajdiga.
(Dalje)

Ko je gost izpregovoril, obšla je gospo Guarirupulovo za hip omotica, potem pa je uprla svoje oči prodrljivo v tujega gosta, ne da bi zamogla ziniti le besedico. On pa je nadaljeval:

„In tako je bilo prav, da je umrl on, ki je postal bogat samo po mojem duševnem vplivu, ki pa je bil sam na sebi brezžiten, mrtev človek, prazno, medlo orodje. Pač pa je brlela v njem iskra neke živalske strasti, katera je zamogla vzplamteti do opasnega žaru. To so ljudje one naravi, katerim ni pustiti v osebno last človeškega bitja, — to so ljudje, ki bi se ne smeli ženiti. Gospod Guarirupulo bi bil čez malo časa umoril Vas, svojo soprogo in Vaše lepe otroke in zato sem umoril njega jaz, na način, ki ni umor, marveč dobrota.“

Zdaj mi samo še preostaja razjasniti Vam dogodek z ladijo in povedati, kje se nahaja Vaša hčerka. —

„Moja Avrélia!“ je viknila gospa Guarirupulova in kakor probudivša se iz sanj, krčevito se zgrabila na srce.

„Tudi oni čin, videzno grozen in krut, bil je samo čin mojega duševnega vodstva Vaše usode, ker tudi Vi in Vaši otroci, dasi v vse drugačni obliki, stojite v kolobarju mojega duba. Vi ste rojena sreči in tudi Vaši otroci in kar ste pretrpela, bilo je jedino in poslednje v Vašem življenju in ustvarjeno, Vas storiti zmogljeno uživati srečo življenja s toli lepšo zavestjo.“

Ako bi se ne bilo zgodilo v oni grozni noči to, kar Vas je videzno naredilo nesrečno, postala bi bila v resnici nesrečna. Prišla bi bila med Vaše sorodnike, ki bi Vas bili izmolzili, slekli Vas do nazega, pahnili Vas čez prag, Vašo hčer pa prodali sramotni hči. Preprečil sem vse to in izprevideti zamorete, da je jedino moje duševno nadvladje Vaše usode, kar je omogočilo to.

In to leži v nas, milostiva gospa, to leži v nas! Kajti, ne čutite-li, da Vas pretresa mraz, ko Vas držim za roko, ko Vam jo stiskam? Ne čutite-li, kakor bi hotelo Vaše bitje deloma preiti v moje? In ne čutite-li, kakor bi v tem združenju življenjskega fluida navstala neka privlačna moč, ki siloma tira Vašo hčerko, da se pokaže v vsej svoji sredi? Čujte in strmite! V tem hipu, ko sediva midva tu, roka v roki, biva ona srečna v vrtu Italije, v divnem raju ob Lago di Como in počiva v naročju ljubzenske sreče, zaročena in hrepeneča po Vas, svoji ljubljeni materi. Oj hitite, da jo objamete, da jo osrečite še bolj, sama srečna nad vse! Hitite!

Dvignil jo je s stola in polagoma vlekel za roko — njej pa se je zdelo, — da, skoro videla je se svojimi očmi, kako se prostira v blede mesečini divna pokrajina ob Komskem jezeru. Ondi na balkonu krasne Vile pa stoji v bledem krilu, objeta rokoj ljubljene mladega moža, nje dorasla hčerka Avrélia v vsej svoji mladostni krasoti. Sanjavo zre v daljavo, sloneča z glavico na rami njegovi in njene oči iščejo ljubljeno mater...

Gospa Guarirupulova je zihetela glasno, potem pa padla v nezavest. Gost pa je izginil, kakor bi bil prestopil naravnost na cvetoče pobrežje Komskega jezera, kakor bi bil stopil isti hip pod balkon, povedat presrečni hčerki, da se bliža toliko zaželjena mati.

II.

Po isti čudopolni noči je zašumelo po tržaskih hišah o gospej Guarirupulovi in o čudnem gostu. Spravljali so obadva v neko tajno grozno zvezo in samo želeli, da bi izginila iz mesta ta „strašna ženska“.

Zares je odšla in od istega časa ni bilo čuti dolgo več o njej. Sama pa je jela živeti srečne dni. Njene hčerke so dorasle in postale krasne, da se je govorilo o njih širom oceana. Snubili so jih najimovitejši sinovi in doživela je srečo bivati zdaj v jednom, zdaj v drugem raju, kjer je bila kraljica po jedna njenih hčera. Danes je živela ob Komskem jezeru v uzornem domu svoje Avrélie, obdana od poštenih, dobrih, dušno čistih ljudi; jutri je bila zopet v daljnji Ameriki, tam zunaj prijaznega mesta Ohio, kjer je bil mož druge hčere slovit učenjak, obdan od zvezd ameriške véle in njegova divna žena oboževana krasota od vsega novega sveta. Tretjič pa je prebila jasne dneve v bližini svoje hčerke Armide, najčarobnejšega bisera njenega srca, v daljnji Franciji. Tu in tam se je nenadoma shajala s skrivnostnim prijateljem, „duhom onega sveta“, kakor ga je nazivala in pila čarobo njegovega božanstvenega razuma. Prišel je čisto nenadoma in kakor bi se hotel osvoboditi o istini vpliva njegove vzgoje na svoje „gojence“, kakor je imenoval otroke gospe Guarirupulove in njo samo in ravno take hitro je odšel, da nikdo ni slutil kdaj in kam, ker tajno je ostalo njegovo nastopanje vsem, razun gospe Guarirupulove same.
(Pride še.)

Najnovejše vesti.

Trst 7. Z Dunaja brzojavljajo, da je „Wiener Zeitung“ priobčila danes imenovanje poštnega vrhovnega ravnatelja Pokorny-ja dvornim svetnikom.

Dunaj 7. Listi poročajo iz Heba: Okrajno glavarstvo je prepovedalo nemški narodni zbor za dan 11. t. m. v Hebu. To pa z utemeljitvijo, ker bi zbor vsled nameravane ogromne udeležbe nemškega ljudstva imel očito demonstrativni pomen, in bi bil javni mir v nevarnosti. Županu se ukazuje, da prekliče vabilo na udeležbo. Ob enem se naznanja, da se bode zoper vsako najmanjše kršenje te prepovedi strogo postopalo.

London 7. Glasom poročila „Timesa“ iz Aten zasedanje Kalabake po Turkih nima zadržaja motenja vojnega premirja, ker leži ta kraj na turškem ozemlju. Prebivalci o tem niso znali, radi tega so se uprli Turkom.

Carigrad 7. Poveljnik turške eskadre v Dardanelah je dobil ukaz da ima biti pripravljen oditi z jednim oddelkom eskadre na Kreto.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katero so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

Trgovinske brzojavke in vesti.
Budimpešta. Pšenica za jesen 8.88 8.90 Pšenica za juni 1897 — do — Oves za jesen — — — — —
za jesen 7.20 7.22 Koraka za juli 1897. 4.35 4.36
Pšenica nova od 78 kil. f. 9.80—9.85 od 79 kilo.
9.85 9.45 od 80 kil. f. 9.50—9.55, od 81. kil. f. 9.55
9.65, od 82 kil. for. — — — — — Jedovina — 8 —
proso 5.65—6.15.
Pšenica: Sredne ponudbe, dobro povpraševanje, —
rastoče. Prodalo se je 35000 mt. stot. —15 nvč. dražje.
Rž. 15—20 nvč. dražje: Vreme lepo.
Traga. Nerafinirani sladkor for. 11.45 do —. Novi
po f. 11.65.
Kava. Kava Santos good average za juli 48.—
1. november 43.75 mirno.
Hamburg. Srednja good average za september 35.25,
za december 36.25 za marec 36.75. za maj —.

Dunajska borza 7. julija 1897.		
	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	102.10	102.10
„ „ v srebru	102.15	102.25
Avstrijska renta v zlatu	123.15	123.15
„ „ v kronah	101.10	101.15
Kreditne akcije	368.75	367.50
London 10 Let.	119.50	119.50
Napoleoni	9.52	9.52
20 mark	11.72	11.72
100 Itali. R.	45.35	45.60

Slovanski kolesarji!

Osnovni odbor samostojnega kolesarskega kluba „Sokol“ vabi slovanske kolesarje, da se udeležijo osnovnega občnega zbora, ki bode prihodnjo soboto dne 10. t. m. ob 9. uri zvečer v prostorih „Delalskega podpornega društva“ (Molin piccolo 1.)

Korespondent

za slovensko oziroma srbo - hrvatsko, nemško, italijansko, ki je tudi v knjigovodstvu popolnoma izurjen, išče primerne službe.

Pisma upravnistvu tega lista pod N. G.

Rojančani pozor!

Te dni je prevzel naš rojak **Ivan Bufon**

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolnoma, da odgovarja na vse strani. Priporoča se, da se ga pogostoma podpira po geslu „Svoji k svojim“. Ima na prodaj vsakovrstne moke in sladšče po primernejih cenah in sprejema domači kruh v peko. Postrežba je točna in poštena.

Nadejajo se obilnega obiska se v naprej prav toplo zahvaljuje

Ivan Bufon.

Svečar v **J. KOPAC** Solkanska cesta št. 9.
Gorič priporoča velečastitomu svečenstvu, cerkvenim upravam, ter slavnemu občinstvu pristno

Voščene sveče

kilogram po 2 gld. 45 nč.

Ha so one sveče, koje nosijo protokolirano tvornično znamko, nepokvarjene, jamčim se svoto 1000 kron.

Sveče slebeje vrste za pogrebe in postransko razsvetljavo cerkva dobivajo se po jako nizkih cenah.

Prodajem tudi tamjan za cerkve:

Lacrima najfiniji klgr. po gld. 1.20

običajni „ „ „ 1.—

Granis „ „ „ —.60

Blago pošilja se na vse strani avstro-ogersko monarhije poštne prosto.

C. kr. dvorna tovarna orgelj

bratov Rieger

v Jägerndorfu avstr. Silezija.

Zastopstvo v Budimpešti, VII., Garay-utca št. 48

v lastni hiši.

Dobre, cene cerkvene orglje

pod jako ugodnimi pogoji.

Katalog za orglje zastonj.

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju).
Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:

6.30 predp. v Herpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.

8.30 „ v Herpelje, Rovinj, Pulj.

4.40 popol. v Herpelje, Divačo, Dunaj Pulj in Rovinj.

7.30 „ v brzovlak v Pulj, Divačo, Beljak na Dunaj

2.15 popol. v Divačo.

DOHOD:

8.05 predp. iz Ljubljane, Divače.

9.45 „ iz Pulja, Rovinja.

11.15 „ iz Herpelj, Ljubljane, Dunaja.

7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.

9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja.

8.35 popol. iz Divače.